

BISERICA SFANTUL NICOLAE SI SFANTUL GHEORGHE - NY

PREOT PAROH MARIUS DUMITRESCU – 917.592.2571

Rugăciune către Sfântul Ierarh Ioan Maximovici, făcătorul de minuni al vremurilor noastre

O, Sfinte Ierarhe Ioane, părintele nostru, bunule păstor și tainic vazător al sufletelor omenești! Acum te rogi înaintea Prestolului dumnezeiesc, precum singur ai zis: „Deși am murit, sunt viu”. Roagă-L pe Dumnezeu Cel Atotmilostiv să ne dăruiască iertare de păcate, ca să ne recăpătăm puterea duhovnicească, să scăpăm de amărăciunea acestei lumi și să strigăm către Domnul, ca să ne dea smerenie și inspirație duhovnicească, cuget dumnezeiesc și duh evlavios în toate căile noastre.

Tu, care ai fost ocrotitor milostiv al orfanilor și îndrumător încercat pe pământ, fii acum călăuză și pentru noi, ca un nou Moise, iar în discordiile bisericești povățuiește ne la Dumnezeu Cel Atotmilostiv. Ascultă plângerea tinerilor descumpăniți și de îndrăcire cuprinși; scutură lăncezeala plictiseli abătută asupra păstorilor, slăbiți de atacurile lumii acesteia și care zac țintuiți de duhul toropelii zadarnice. Cu lacrimi te rugăm pe tine, o, închinătorule înflăcărat, vino și la noi, cei care în negura patimilor suntem afundați, așteptând îndrumările tale părintești. Luminează-ne cu lumina neînserată în care te afli tu acum, rugându-te pentru fiii tăi, împărăția pe toată suprafața pământului, dar îndreptați cu iubirea lor plâpândă către lumină, acolo unde sălășluiește Hristos, Dumnezeu nostru, Căruia I se cuvine cinstea și Împărăția, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Catedrala Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți” din San Francisco

Prima comunitate rusească din California s-a așezat la Fort Ross în 1812. Parohia originală rusească aparținând ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din afara granițelor) a fost întemeiată la anul 1927. Pentru început, comunitatea ortodoxă rusă din San Francisco a ridicat o biserică pe un teren de pe strada Fulton Street; astăzi, biserica este cunoscută drept Catedrala veche din San Francisco.

Zidirea noii catedrale

La scurt timp, prima biserică a devenit neîncăpătoare. Astfel a început construcția unei noi catedrale, mai încăpătoare. Însă, odată cu retragerea Arhiepiscopului Tihon (din cauza problemelor de sănătate), construirea unei noi catedrale s-a oprit și o „paralizie” a afectat comunitatea rusească din San Francisco.

La cererea stăruitoare a mii de ruși din **San Francisco** – care îl cunoscuseră în Shanghai –, în 1962 Sinodul l-a trimis acolo

pe **Arhiepiscopul Ioan Maximovici**, ca pe singurul ierarh capabil să readucă pacea în comunitatea dezbinată. Majoritatea credincioșilor l-au primit deci cu bucurie; unii însă îl considerau ciudat, nu reușeau să înțeleagă felul lui de viață, iar acești oameni i-au făcut mari probleme.

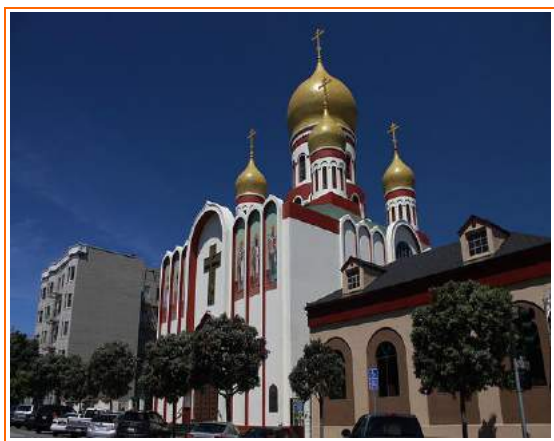
Sub îndrumarea lui Vlădica, pacea a fost restabilită într-o oarecare măsură, „paraliza” comunității a încetat, iar zidirea catedralei a fost încheiată în anul 1965. Însă chiar și în rolul de făcător de pace Vlădica a fost atacat, iar asupra sa au fost aruncate acuzații și defăimări.

Catedrala a fost sfințită în luna ianuarie a anului 1977.

Catedrala, astăzi

Catedrala, cu cele cinci turlle aurite, închinată **Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Bucuria celor necăjiți”**, se află pe Bulevardul Geary, între străzile 26 și 27, și domină partea de nord-vest a orașului, putând fi văzută din multe părți ale orașului San Francisco, ca și de călătorii care se apropie dinspre ocean sau dinspre podul Golden Gate.

Pe lângă racla cu moaștele Sfântului Ioan Maximovici, așezată în spre închinare catedrală, creștinii se roagă și la moaștele **Sfântului Ioan din Tobolsk** (rudă cu Sfântul Ioan Maximovici), ale **Sfântului Gherman din Alaska**, ale **Sfântului Iov de la Poceav** și ale multor alți sfinți ruși.

Moaștele Sfântului Ioan Maximovici

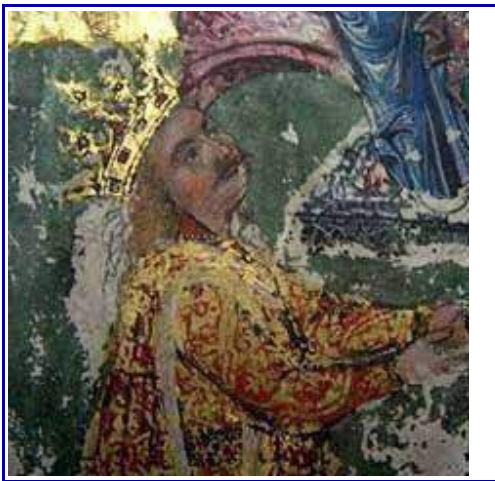
Sfântul Ioan Maximovici a trecut la Domnul la **2 iulie 1966**, în timpul unui pelerinaj cu **icoana Maicii Domnului din Kursk** la parohia rusească din orașul Seattle, și a fost înmormântat în cripta **Catedralei Ortodoxe din San Francisco**.

Cripta a fost deschisă pe data de **12 octombrie 1993**, în taină, la miezul nopții; erau de față doi arhiepiscopi, un grup de preoți și diaconi și un singur mirean, care în toți anii de la adormirea episcopului a avut în grijă cripta în care acesta era înmormântat.

Sicriul era așezat într-un **sarcofag** mare din ciment. După ce au ridicat mai întâi capacul, cu mare greutate, au descoperit că mantia episcopală a Sfântului Ioan arăta ca nouă, de parcă ar fi fost așezată acolo cu o zi înainte. De cum a fost deschis sicriul, au văzut că trupul era acoperit de un praf alb, apoi au curățat osemintele care erau nestricate. La urmă au scos osemintele din sicriu și le-au așezat într-o raclă din lemn.

În ianuarie 1994, trupul **Sfântului Ioan Maximovici** a fost spălat și îmbrăcat în veșminte noi. După aceasta, sfintele moaște au fost așezate în noua raclă, rămasă în paraclis până la canonizare, vreme de 6 luni. După acest răstimp, racla a fost deschisă iarăși și s-a făcut o pomenire, iar apoi a fost dusă sus și așezată în mijlocul catedralei unde a avut loc slujba trecerii vlădicăi Ioan între sfinți pe data de 2 iulie 1994.

După slujba de canonizare, racla a fost așezată în partea dreaptă a catedralei, acolo unde se află și astăzi.

Sfântul Ștefan cel Mare – model de credință în Dumnezeu, iubire de popor, jertfă, smerenie și demnitate

Sfinte Ștefane Voievod, apărător al poporului român și grabnic folositor al tuturor creștinilor, ascultă rugăciunea pe care o înălțăm către tine, noi, nevrednicii. Cunoaștem îndrăznirea pe care ai dobândit-o prin multe osteneți către Bunul Dumnezeu, Care ți-a ascultat rugăciunile tale. Drept aceea, te rugăm să ne auzi și tu pe noi când cerem ajutorul tău.

Ocrotește bisericile și mănăstirile în pace, întărește credința slăbită de ispitele acestui veac, surpă eresurile, luminează ocârmuitorii, dă vitejie ostașilor, iar nouă tuturor luminează-ne calea mântuirii, ca împreună cu tine în locașurile cele cerești să ne bucurăm în vecii vecilor. Amin.

În timpul domniei sale, după ce a rânduit pace cu Matei Corvin, regele Ungariei, pe care de altfel îl învinsese în bătălia de la Baia, acesta, în semn de respect și de prietenie, i-a dăruit lui Ștefan cel Mare o moșie în părțile Ciceului, o moșie mare cu 40 de sate, să o stăpânească. Iar Ștefan cel Mare n-a găsit că are ceva mai bun de făcut pe această moșie, pe acest pământ românesc aflat sub stăpânire străină, decât să zidescă două biserici și să întemeieze o Eparhie. Așa a luat ființă, sub domnia lui, Episcopia Vadului, pe care a așezat-o sub jurisdicția Mitropoliei de la Suceava. Când vorbim de conștiința unității românești înainte de 1918, noi obișnuim să-l pomenim pe Mihai Viteazul. Și pe drept! Dar înaintea

lui, cel care a avut această conștiință a neamului românesc de pretutindeni, a fost Sfântul Ștefan cel Mare. El știa că românii majoritari din Transilvania subjugată sunt români, vorbesc românește și că sunt de credință ortodoxă. Și a vrut să-i ajute să-și mențină această credință și conștiința de neam. Așa se explică faptul că a întemeiat acolo, în inima Ardealului subjugat, o eparhie, o episcopie.

Episcopul Nicolae Ivan a venit la Putna să-l mulumească voievodului

Au trecut veacuri. S-a împlinit cel de-al doilea Război Mondial și întregirea României Mari. Atunci a fost reînființată Episcopia Vadului care a funcționat după aceea o vreme la Feleac. Se numea și mitropolie unde, de asemenea, există o biserică construită de Ștefan cel Mare. Apoi, vitregiile vremurilor au adus înstrăinarea și dispariția acestei episcopii. După Marea Unire din 1918 s-a înființat Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului ca o continuare a vechii episcopii întemeiată de Ștefan cel Mare.

Primul episcop a fost Nicolae Ivan, hirotonit și instalat în 1921. În primul an de păstorie, și anume la 21 septembrie 1922, el a venit aici la Putna în fruntea unei mari delegații de ardeleni, preoți și mireni, ca să-i mulumească Voievodului Ștefan pentru episcopia pe care el a făcut-o în Transilvania și pe care el, Nicolae Ivan, înaintașul meu în scaun, a reactivat-o. A fost un moment emoționant pentru că el se petrecea în atmosfera sărbătorească a refacerii României Mari în hotarele ei firești, și așa se face că au venit aici foarte mulți bărbați de stat, oameni politici, învățați, demnitari, printre care și Nicolae Iorga.

Darul Sfântului Ștefan către Ardealul subjugat

Și iar au mai trecut niște ani... Și acum, după ce Ștefan cel Mare a fost recunoscut de biserica noastră drept sfânt, întărind, pecetluind denumirea pe care i-o acorda poporul încă din vremea lui, și cronicarii, în acest an jubiliar, când s-au împlinit 500 de ani de la trecerea întru veșnicie a Sfântului Ștefan cel Mare, și eu, urmașul lui Nicolae Ivan, am hotărât ca tot acum în septembrie, la numai două zile diferență, să vii aici în fruntea unei delegații pentru ca să-i mulțumim Sfântului Ștefan și să exprimăm recunoștința noastră prin această Sfântă Liturghie.

Inima oricărei Sfinte Liturghii este Euharistia, iar **euharistia** este un cuvânt grecesc care înseamnă **mulțumire**. Am venit să săvârșim

Sfânta Taină a Euharistiei pentru ca, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care ni le dăruiește, să-l mulțumim și pentru darul pe care El l-a făcut Ardealului subjugat prin Sfântul Ștefan cel Mare.

Am venit aici împreună cu cei doi episcopi vicari ai mei, pe care i-ați văzut slujind împreună cu mine și slujind împreună cu Prea Sfințitul Gherasim Putneanul, pe care-l cunoașteți foarte bine; am venit cu vicarul administrativ, cu toți consilierii, cu inspectorii eparhiali, cu conducătorii școlilor teologice, ai Facultății de Teologie și ai Seminarului Teologic, cu protopopii, cu stareți și starețe, cu exarhul mănăstirilor și cu reprezentanți ai organizațiilor de tineret și de femei, cu reprezentanții instituțiilor de binefacere pe care le patronează Arhiepiscopia noastră. Am venit cu multă dragoste și nu știm cum să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru această zi frumoasă pe care ne-o dăruiește. (...)

„Crucea lui Ștefan s-a numit Moldova”

Dragii mei, fiecare dintre noi poartă o cruce, în felul lui. Și Ștefan cel Mare a purtat o cruce. Crucea lui s-a numit Moldova. Și-a luat-o de bună voie. Și a suferit pentru ea. În acea vreme Ardealul n-a avut un Ștefan cel Mare, dar a avut o cruce. N-a avut Ardealul pe cineva care să-i ducă crucea, și a dus-o poporul, și fiecare în parte, până a venit biruința. Aici, moldovenii au fost binecuvântați de Dumnezeu c-a venit el, Ștefan, să le poarte crucea, să nu doarmă el pentru ca să doarmă ceilalți, să nu se odihnească el pentru ca să vă odihniți voi, să rabde el de foame în campaniile militare pentru ca să nu suferiți voi de foame.

Ștefan cel Mare, sunt convins de aceasta, a venit trimis de Dumnezeu după 25 de ani de fărâmițare lăuntrică, de lupte interne, după care Moldova urma să se prăbușească sub jugul imperiului otoman. Ștefan a știut aceasta și și-a luat crucea pe umeri, având în sine marile virtuți ale unui creștin. Mai întâi credința. Toată viața lui a fost plină de credință puternică, până și păcatele lui le-a pus în fața lui Dumnezeu cu umilință și cu credință: *Doamne, ăsta sunt eu, om. Tu ai să mă ierți, că nu sunt înger. Dar eu am o altă menire aici. Păcatele mele pot fi mai multe, dar crucea este una singură. Și pe aceea trebuie să o port pentru ca să izbăvesc acest popor de robia jugului păgân.*

„Vitejia este a eroului, demnitatea este a omului”

În același timp, a avut iubire. Singura lui mare iubire a fost Moldova. Cele pământești au fost mai multe și trecătoare, dar marea lui iubire, pe care nu a părăsit-o niciodată, a fost Moldova. A fost înzestrat cu virtutea speranței, a nădejzii. Când a fost deznădăjduit, a alergat la Dumnezeu. Știm că mergea la duhovnicul său, Daniil Sihastrul, pentru ca să primească curaj în numele lui Dumnezeu și să ridice el steagul de luptă ca să-și apere țara de dușmani și de robie.

A fost înzestrat cu smerenie, dragii mei. Când era biruitor într-o bătălie, Îi mulțumea lui Dumnezeu cu recunoștință, iar când se întâmpla, rareori, să fie înfrânt o spunea deschis: *aceasta a fost pentru păcatele mele*. Nu se poate o smerenie mai mare, ca el, voievodul, stăpânitorul, să-și ia asupra lui responsabilitatea păcatelor supușilor săi. Modelul a fost Iisus Hristos, Cel care Și-a asumat păcatele noastre, pentru ca noi să nu mai fim păcătoși. În același timp a avut demnitate. Vitejia este a eroului, demnitatea este a omului. Nu a îngenunchiat și nu și-a părăsit demnitatea nici atunci când alții au vrut să-l umilească.

„Ștefan cel Mare și Sfânt este bărbatul de stat desăvârșit”

Demnitatea lui era demnitatea lui Dumnezeu și demnitatea țării pe care o păstora. Demnitatea lui era demnitatea Moldovei. Și aici a avut exemplu în Domnul Iisus Hristos, Cel care spusese cândva: *Dacă cineva îți dă o palmă, întoarce-i și obrazul celălalt*. Atunci când S-a găsit în fața judecății și cineva, un servitor, l-a dat o palmă, nu i-a întors obrazul celălalt, ci l-a muștrat, blând, dar l-a muștrat: *Dacă am vorbit rău, spune-Mi ce-am vorbit rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?* Atunci nu mai era Iisus cel smerit, ci era Dumnezeu cel demn. El apăra demnitatea dumnezeirii Lui și demnitatea Bisericii pe care avea să o întemeieze. Iar Ștefan cel Mare a fost un om demn. Ce însemnează un om demn? Un om care impune respect, dar nu prin ordin, ci prin consens. Un om care, prin toată purtarea lui, prin toată statura lui morală, este respectat, pentru că cei care-l respectă simt nevoia să-l respecte, nu pentru că ar fi avut un ordin.

Ștefan cel Mare și Sfânt este bărbatul de stat desăvârșit, cel care are credință în Dumnezeu, cel care are iubire pentru neamul său până la jertfă și cel care este demn în numele neamului său. Să nu uităm că Ștefan cel Mare a primit o rană de la o săgeată dușmană otrăvită în timp ce-și apăra țara, rană pe care a purtat-o toată viața

și din cauza căreia a și murit. Credeți că este simplu să porți în trupul tău o rană care scoate puroi și te doare tot timpul și te face să șchiopătezi atunci când vrei să mergi drept? El a purtat-o cu demnitate, cu fruntea sus.

„Să ai iubire pentru poporul tău și să fii capabil de jertfă”

Acesta este modelul bărbatului de stat pe care ni-l prezintă nouă Ștefan cel Mare astăzi și pe care-l recomandăm tuturor bărbaților de stat, actuali și viitori. Să ai credință în Dumnezeu, adică credința că deasupra ta, care ești conducător de popor, există o instanță care te judecă și îți cumpănește faptele. Credința că nu este la discreția ta să faci tot ce vrei într-o țară și cu un popor și că este o cumpănă deasupra ta care te transcende și de care trebuie să asculți.

Fără această conștiință poți fi un dictator, dar nu un conducător de stat. Să ai iubire pentru poporul tău, pentru jertfă, să accepți chiar să ai o rană în trup sau în suflet și s-o duci cu ea, de dragul țării pe care o cârmuiești și a poporului care-și pune încrederea în tine. Și să ai demnitate. Fără această demnitate un om poate fi un strălucitor om politic, dar nu un adevărat bărbat de stat. Îi îndemnăm pe toți ai Bisericii și ai nebisericii să și-l propună pe Sfântul Ștefan cel Mare drept model de credință, de iubire, de speranță, de smerenie și de demnitate. Așa vom birui.

„Binecuvântați să fie cei ce cred și-l cinstesc prin închinare”

Iubiții mei, voi încheia printr-un fragment din cuvântarea pe care înaintașul meu, Episcopul Nicolae Ivan, a ținut-o aici la Putna, cu exact 82 de ani în urmă. Spunea așa, iar cuvintele lui sunt și cuvintele mele:

„Eparhia Vadului, al cărei ctitor ai fost în viața ta plină de fapte bogate și mărețe, se prezintă azi în haine de sărbătoare la mormântul tău, cu genunchii plecați și cu inimă smerită, ca să ridicăm rugăciuni pentru sufletul tău, și să ne închinăm memoriei tale, preaslăvind-ți faptele. Am venit să ne inspirăm din duhul vremilor în care ai trăit, să ne înarmăm cu puterea credinței de care ai fost stăpânit când ai zidit 44 de biserici și mănăstiri adăpostitoare ale credinței strămoșești ca mulțămăntă lui Dumnezeu că ți-a ajutat să înfrânghi tătarii, leșii, turcii și pe unguri. Am venit să punem făgăduință că până la suflarea noastră cea de pe urmă vom fi

străjerii credinței pe care tu ai apărat-o prin întemeierea Episcopiei Vadului în părțile Ciceului pe care ți le-a dăruit Matei Corvin în semn de respect pentru armele tale biruitoare.

Caută din înălțimea ochiului Tău, Bunule, și revarsă darul Tău cu înelșugare asupra celor ce am venit să aducem prinos de mulțămăntă lui Dumnezeu și lui, cel ce cu braț înalt a sporit ogoarele, satele și orașele, a întărit bisericile, a așezat mănăstirile, și în 36 de războaie, purtate cu rezultate strălucite, ne-a dat pildă vie de luptă și de jertfă creștinească spre mărirea lui Dumnezeu și a neamului nostru românesc.

Fă, Doamne, ca să-l avem de-a pururi înaintea ochilor noștri ca exemplu al iubirii de țară și de glia stămoșească, ca hotarele pe care le stăpânim astăzi să fie hotare neclintite, cum neclintit are să rămână în noi credința în Dumnezeu, Cel care ne-a încredințat o misiune, misiunea de a răspândi cultura, civilizația și pacea pe pământul udat de lacrimile strămoșilor noștri.

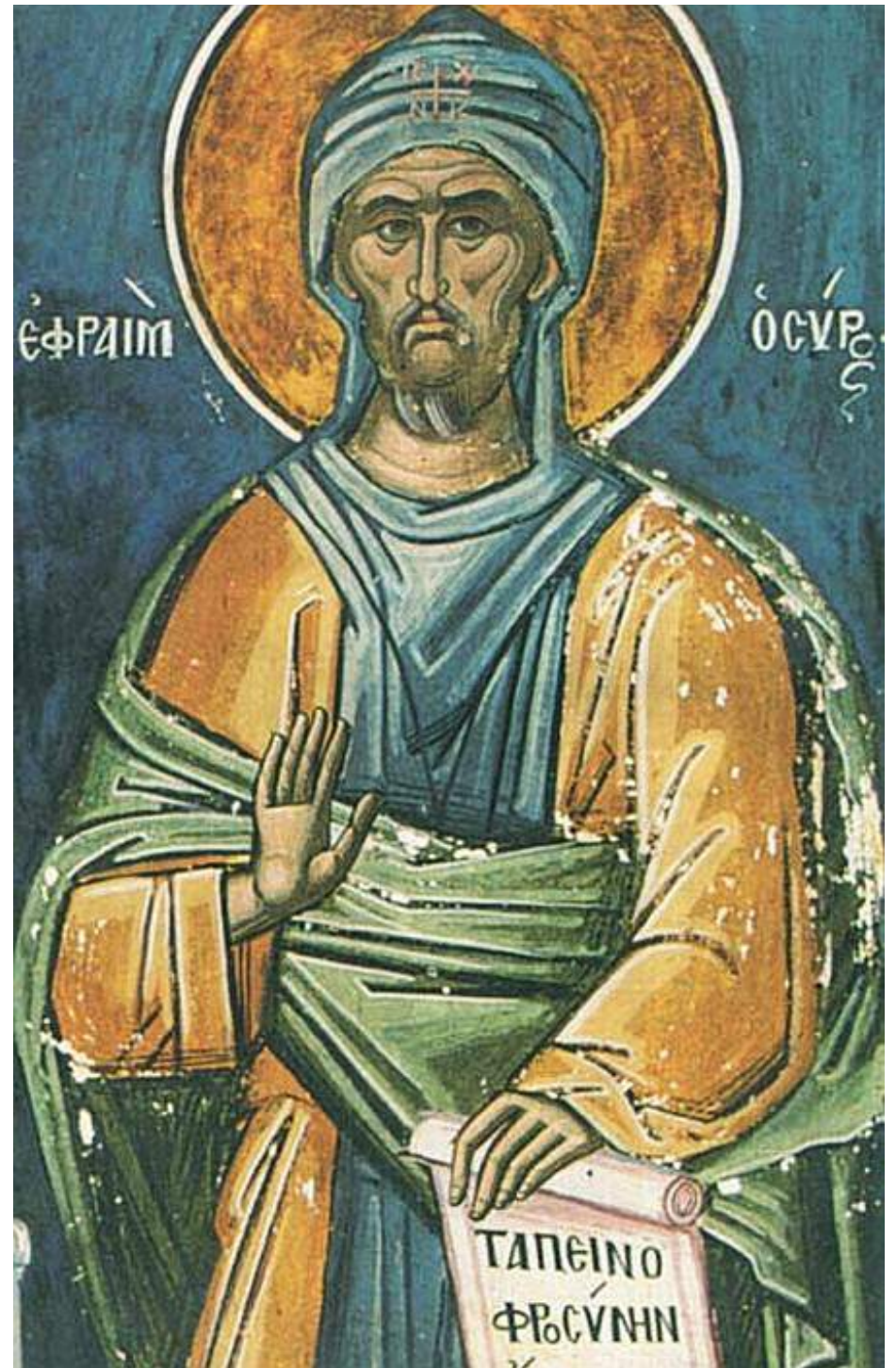
Binecuvântată fie sfințenia lui Ștefan cel Mare, binecuvântați să fie cei ce cred și-l cinstesc prin închinare, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste noi și peste voi toți, cu al Său dar și a Sa iubire de oameni, acum și în nesfârșii veci. Amin”.

Mitropolit Bartolomeu Anania

Stindardul lui Sfântului Ștefan cel Mare de la Muntele Athos, cel mai vechi steag al Moldovei

Trândăvia și grija de multe

Trândăvia vrăjmășește cunoașterea de sine, o învăluie cu toată nerăbdarea unei vieți conduse de nihilism, cinism și perfecționism existențialist. Nerăbdarea cu propriile întunecimi ale sufletului, tăgăduirea unor răni nevăzute și nevindecate la timp, considerându-le semne colaterale ale dezvoltării propriei personalității sau simple efecte ale obiceiurilor demult uitate, poate provoca adevărate goluri spirituale care reclamă, într-un final, trădarea de sine și comoditatea cu impostura, cu egoismul, cu renunțarea facilă la autoanaliză, cu păcatul, pe care îl denumește pe scurt „experiență” și nimic mai mult.

Trândăvia pledează pentru suprafață, aparență și normă fără substanță. Poate că cea mai teribilă minciună o naște trândăvia: e minciuna contra esențelor și a sensului profund. E minciuna răului văzut ca „bine”, a stagnării privite ca „împres”, a insuficienței impuse ca „moderație”, a lipsei de reactivitate calificată drept „cumpătare” și „chibzuință”. Această minciună e lansată doar în registrul spiritual, duhovnicesc, pe când în planul plăcerilor lumești, al tabloului social, se petrece o explozie de gusturi, etichete și performanțe. Trândavul se dedică acestora din urmă, le numește singurele adevăruri care îi pot prescrie neajunsurile și tristețile, și asta pentru că sunt palpabile, supuse logicii și măsurilor omenești. Trândavul e un atlet al impozanței mundane. Își scuză întemnițarea sufletului formal, neasumat, în timp ce își proclamă libertinajul prin galeria diversificată a patimilor și căderilor, atât de seducătoare și de credibile în ansamblul lor, cu falsa lor strălucire, încât le numește viața însăși. În consecință, trândavul se minte că e doar trup. E dominat de exterioritate și se îmbată cu ea.

În rugăciunea Sfântului Efreem Sirul, nu întâmplător, primul păcat menționat, pentru care cerem ajutorul lui Dumnezeu să-l putem lepăda, e trândăvia. Pentru că trândăvia e o nerăbdare față de cele duhovnicești și o răbdare luxuriantă față de cele materiale, constitutive bunului-plac colectiv și emanate din dorința unui „mai bine social”, a confortului trupului în imediatitatea celor mai subtile „plinătăți” senzoriale.

Trândăvia se conjugă cu grija de multe, cu preocuparea excesivă pentru pânțele, cu interesul nestăvilat pentru problemele învălurate de zi cu zi, cu neliniștea pentru o cât mai privilegiată și reconfortantă așezare în această lume, sacrificând acelu „mai bine social” scopul ultim al vieții acesteia, mântuirea sufletului.

În această perioadă plină de însemnătate duhovnicească să ne gândim că nu putem avea parte de cunoașterea de sine și, implicit, nu putem desluși chipul lui Hristos din noi, fără a ne întoarce mai vârtos acasă, în Biserică, unde am primit botezul și unde mărturisim, prin participare și comuniune, credința. Trândăvia ne șoptește că și mâine e o zi, că alte priorități ne somează, că avem confortul râvnit, dar până când? Oare nu stă scris că „din mulțimea grijilor se nasc visele și deșertăciunile din prea multe cuvinte” (Ecclesiastul 5, 6)? Să lepădăm, așadar, grija lumească și să schimbăm cuvintele neajunse în fapte de bucurie și cunoaștere duhovnicească, venind cu tăcere adâncă și cu inimă grăitoare de iubire înaintea tuturor treptelor bine așezate ale Postului Mare, rugându-L pe Mântuitorul Hristos să ne întărească a le petrece smeriți spre a ajunge la Învierea Sa și a noastră.

DEZAMAGIREA

1. Nu este prilej de întristare mai mare decât acela al trădării și dezamăgirii pe care le suferim de la cei pe care îi iubim. Căci tot răul care ni se face de către oameni vine de la străini, și numai trădarea și dezamăgirea sînt de la cei apropiați. Dar și cei pe care îi socotim apropiați sînt de două feluri, primii care ne sînt rude de sînge sau prieteni proveniți din îndeletnicirile noastre și ceilalți care ne sînt sfătuitori de suflet, acestora încredințându-le toate tainele și slăbiciunile noastre.

Și ce altă dezamăgire și suferință mai mare poate să fie decât aceea cînd fiul se ridică împotriva tatălui sau tatăl împotriva fiului, cînd mama o vrăjmășește pe fiică și fiica, pe mamă, cînd frate pe frate se trădează și se războiesc pentru moștenire sau întîietate, precum a prevestit Hristos: „Va da frate pe frate la moarte și tată pe fiu și se vor scula copiii împotriva părinților și-i vor ucide”.

Această răzvrătire a pătruns în lume odată cu păcatul lui Cain și va rămîne între oameni atîta timp cît vor exista invidia și setea de stăpînire. Atunci cînd Avesalom s-a răzvrătit împotriva tatălui său David, multe lucruri, ascunse pînă atunci, au ieșit la iveală, în orice trădare cei de aproape ai noștri mai întîi își fac aliați, pregătind îndelung ceasul în care ne vor declara războiul. Dar, spre deosebire de lupta cinstită, care mai întîi anunță dușmănia și abia după aceea atacă, în trădare lupta se duce în ascuns, legînd prin daruri și făgăduințe pe cei care ne înconjoară, astfel încît războiul să fie pierdut chiar înainte de a fi declarat. Trădătorul vine să te anunțe că tu, cel puternic, ai rămas fără putere.

Atunci se înfățișează fiecare după locul și jocul pe care le-au avut în această urzeală, așa încît suferința de pe urma trădării să fie chiar mai mare decât suferința de pe urma pierderii întîietății și a averii. David, regele trădat, descoperă că nu doar fiul său Avesalom și o parte din soldați s-au întors împotriva sa, ci și mulțimea poporului era împărțită, fiind manipulată de diferite iscoade: „Prietenii mei și vecinii mei în preajma mea s-au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat. Și se sileau cei ce căutau sufletul meu și cei ce căutau cele rele mie grăiau deșertăciuni și vicleșuguri toată ziua cugetau”.

Prietenii și vecinii la care se referă David sînt oamenii care păreau că îi erau supuși pînă la izgonirea sa de pe tron de către Avesalom, dar care acum i-au ieșit împotriva. Expresia „în preajma mea s-au apropiat” trebuie să o traducem ca „împotriva mea s-au adunat”,

așa cum spunem „în preajma sărbătorii”, cu sens de „înainte”, „în față”. Ca în orice trădare, o parte din prieteni și cunoscuți îi vedem aliniați împotriva noastră alături de cel care ne dușmănește. O altă parte însă, dintre cei mai apropiați, acei sfătuitori de suflet pe care ni-i alegem din cele mai ciudate pricini, dintr-odată vedem că se dau la o parte: „și cei de aproape ai mei departe au stat”. Căci o trădare nici nu este deplină, dacă omul nu ajunge să fie părăsit de toți, mai ales de acei care duc cu ei toate tainele noastre sufletești pe care cu slăbiciune le-am descoperit în zilele prieteniei.

1.1. Oamenii suferă dezamăgiri pentru că sînt prea înclinați să-și imagineze lucruri extraordinare despre cei care le acordă atenție. Nu despre toți, căci, în restul timpului și despre majoritatea oamenilor, părerea generală este proastă. Dar, despre cei care ne acordă o atenție neașteptată, ne facem pe loc o părere bună. Ni se pare că acel om a văzut ceva deosebit în noi. Cu cît mai extraordinar este omul care ne bagă în seamă, cu atît mai extraordinari vom fi și noi. Această lucrare banală a sufletului omenesc stă la temelia comerțului și a artei diplomatice, căci sîntem mai înclinați să cumpărăm de la vînzătorul care ne spune vorbe dulci și cedăm mai ușor din interese vecinului care ne laudă.

Pînă la urmă, ne idealizăm lingușitorii ca, odată cu ei, să creștem și noi în ochii proprii. Iată de ce ajungem să suferim dezamăgiri, pentru că cei de care ne-am alipit erau de fapt o plăsmuire a minții noastre. Pe de altă parte, dezamăgirea este o formă de judecare a celui alt prin prisma unei singure fapte sau vorbe care nu a mai fost așa cum ne închipuiam. Cu cît omul este mai înclinat spre păcatul judecării, cu atît el va suferi mai multe dezamăgiri. Pînă la urmă, dacă va mai rămîne măcar un singur om de care acesta să nu se dezamăgească va fi doar pentru că nu a trăit destul de mult alături de el. Iată de ce dezamăgirea nu este doar rezultatul faptelor celorlalți, pe care ajungem să nu-i mai socotim la fel de buni, ci, uneori, și poate chiar în primul rînd, este rezultatul scăderii noastre lăuntrice.

2. Ne simțim dezamăgiți și trădați pentru că avem despre noi o părere mai bună decât cel care ne-a pricinuit supărarea. Sîntem mai buni și i-am făcut prea mult bine ca să ajungem acum să fim tratați de parcă nu am făcut niciodată nimic pentru el. Cîte gînduri se trezesc în mintea noastră, cum începem a ne aminti de cîte ori am răspuns la chemarea lui: cum l-am ajutat cu bani, cum am lăsat ale noastre ca să facem ceea ce ne-a cerut! Dintr-odată, mintea noastră începe să contabilizeze toată paguba pe care ne-a adus-o această prietenie, cîte am fi putut să facem pentru noi, dacă nu

făceam pentru el, cine ar fi fost el, dacă nu eram noi. Toate acestea sînt gîndurile celui dezamăgit, care, pe lîngă tristețea îndreptățită pe care o aduce trădarea sau nesocotirea de către un prieten, se umple și de gînduri de judecată și de mărire deșartă, arătînd un dispreț neomenos pentru cel care i-a fost mai înainte prieten. În acest fel, tristețea și amărăciunea de la început, cele firești și pe bună dreptate suferite, dacă nu sînt curmate cu smerenie, ajung să izvodească din sine gînduri de judecare, iar de va zăbovi în acestea, va ajunge ușor la mînie și chiar la gînduri de răzbunare. Astfel, din cel nedreptățit, dezamăgitul ajunge el însuși să nedreptățească, împlinind un joc al diavolului care caută pe toți să ne despartă.

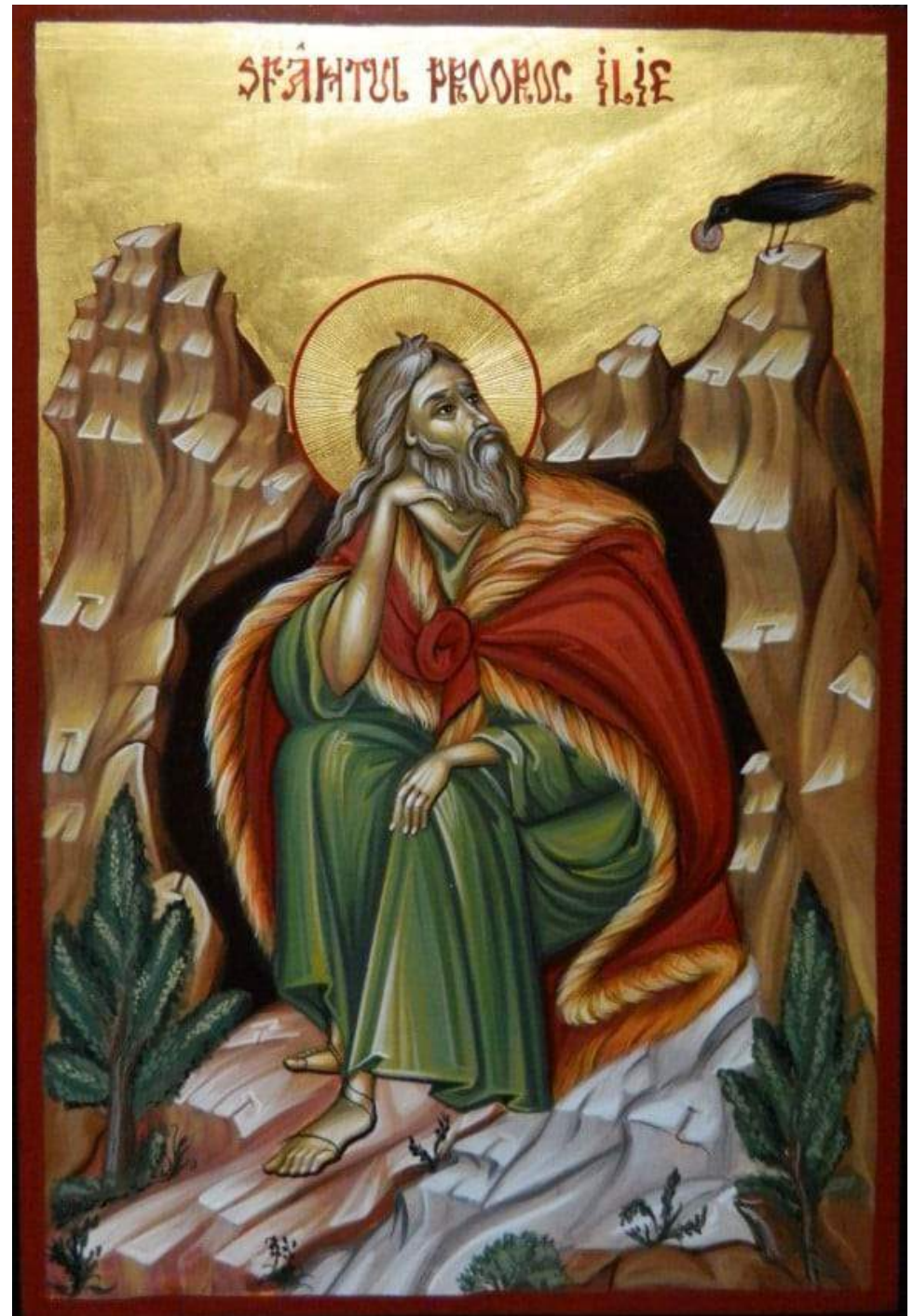
3. De la începutul lumii și pînă acum, suferința i-a măcinat pe oameni în sute și mii de feluri, ba chiar am putea spune că fiecare om apărut pe lume a dat naștere unui nou fel de suferință, iar totul a început de la o dezamăgire, care nici măcar nu a fost una întemeiată, pe care Eva a suferit-o atunci cînd diavolul i-a spus că Dumnezeu nu le-a zis adevărul pînă la capăt. Diavolul nu ar fi putut să o convingă pe Eva să calce porunca, dacă mai înainte nu o făcea să se dezamăgească de sinceritatea și dragostea lui Dumnezeu.

Nu putem nesocoti decît pe cei care ne-au dezamăgit. Prin lingușire, diavolul îi insuflă Evei că Dumnezeu a ascuns adevărul de ea și de Adam, de teamă ca ei să nu fie asemenea Lui. Prin aceasta, diavolul nu doar că îi rănește orgoliul și o face să se simtă trădată, ci trezește în ea cel mai greu de ținut păcat femeiesc, care este curiozitatea. Curiozitatea de a afla ce anume a ascuns Dumnezeu de ea și cum e să fii ca Dumnezeu. Eva este răvășită de un amestec de stări pe care le-a născut în inima ei dezamăgirea că Dumnezeu nu i-a dat tot. Iată de ce păcatul acesta a fost un păcat de moarte, pentru că a avut în sine toate păcatele de mai tîrziu ale lumii, între care și păcatul uciderii de Dumnezeu, care nu s-au săvîrșit în Rai doar pentru că nu se întruneau toate condițiile pentru a fi săvîrșite.

Trebuie să deducem întregul șir al căderii care a premers hotărîrii de a-L înfrunta pe Dumnezeu, de la dezamăgire la nemulțumire și de la înălțare de sine la mînie și răzvrătire, care este maica uciderii. Acesta a fost ordinea devenirii noastre pătimase care a făcut cu puțință nașterea lui Cain. Orice viclenie are drept scop să semene în noi înălțarea de sine la un loc cu îndoiala față de cel ce ne vrea binele. Acesta a fost începutul căderii neamului omenesc, iar înainte de orice cădere a fost dezamăgirea.

SAVATIE BAȘTOVOI

Panegiric la Sărbătoarea Sfântului slăvitului Prooroc Ilie Tesviteanul - Pr. Vasile Gordon

O lectură mai atentă a istoriei Sfântului Ilie, din Cărțile III și IV Regi, ne ajută să observăm că, deși el a trăit cu aproximativ 850 de ani înainte de Hristos, faptele lui au o deosebit de mare actualitate. Dacă el ar coborî acum printre oameni, ar lua aceleași atitudini ferme împotriva tuturor faptelor care nu sunt după voia lui Dumnezeu. Căci prin întreaga lui râvnă, Sfântul Ilie a dovedit o exemplară ascultare față de Dumnezeu Cel Unic, demascând falsitatea idolilor și a slujitorilor acestora.

Înșuși numele lui, Ilie (în ebraică Eliahu), se traduce „lahve este Dumnezeu”, adică numai Unul, lahve, este Dumnezeu cu adevărat. În cele ce urmează vom prezenta, selectiv, câteva aspecte ale slujirii lui, raportându-le la situația din zilele noastre, din România, paralelism din care se va observa implicit că Sfântul Ilie, prin slujirea lui devotată, nu este numai unul dintre cei mai râvnitori prooroci ai Legii Vechi, ci este și contemporan cu noi.

1. Sfântul Ilie, luptător împotriva idolatriei și a falșilor preoți.

Ahab, rege nelegiuit, căsătorit cu idolatra Isabela, a acceptat închinarea la zeul păgân Baal, căruia i-a rânduit 450 de preoți mincinoși, iar pe preoții adevăratului Dumnezeu i-a omorât.

Atunci Ilie, după ce, cu puterea Domnului, a încuiat cerul spre a nu mai ploua 3 ani și 6 luni, ca pedeapsă pentru această nelegiure, i-a avertizat pe toți închinătorii la idoli: „Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați lui!”. Iar cu prilejul jertfei de pe Muntele Carmel, Ilie i-a făcut de răs pe preoții idolatri, care strigau în zadar pe Baal: „Strigați mai tare.. Poate stă de vorbă cu cineva, poate doarme...”, iar poporul lămurindu-se de mincina lor, i-a ucis pe loc.

Ce ar face Ilie astăzi, în mijlocul idolatriilor secolului XX, al sectelor, al „taumaturgilor” răsăriți din noaptea comunismului ateu, al preinșilor „guru”, al abaterii quasi-generale de la normele moralei creștine?

Ar striga răspicat: „Până când veți șchiopăta, o, românilor? Ziceți că sunteți urmașii lui Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și Sfânt, Constantin Brâncoveanu Mucenicul, Alexandru Ioan Cuza, Mihai I cel Devotat? Dacă da, vă întreb: ce credință au avut? Nu cea ortodoxă? Și atunci, de ce alergați după credințe străine de neam și după dumnezei străini?...”.

Ce ar face predicatorilor de tot felul (în fapt, preoți mincinoși)? Le-ar demasca impostura, cu temeuri biblice și patristice, în așa fel încât poporul drept-credincios, luminat, să nu le mai cadă victimă.

2. Sfântul Ilie și via lui Nabot.

Ne amintim cum regele Ahab, prin uneltirile Izabelei a răpit via lui Nabot, pe care o moștenise de la părinții lui. Ce i-a spus Ilie nelegiuitului rege? „L-ai ucis pe Nabot și i-ai răpit via? În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, vor linge și sângele tău!”. Și așa a fost!

Cum ar vorbi azi Sfântul Ilie tuturor uzurpatorilor de proprietăți, nomenclaturiștilor care nu mai vor să părăsească proprietățile răpite de Ahabii comuniști cu Izabelele lor? Cam așa, credem: „Nu vă este frică de mânia Domnului? Credeți că veți sfârși cu bine, uzurpatorilor? Până și Bisericii Ortodoxe, Biserica neamului, i-ați răpit proprietăți pe care nu vreți să le mai cedați...”.

3. Sfântul Ilie, om al rugăciunii.

Sfântul Ilie nu este doar un personaj aspru, justițiar intransigent, gata să taie și să ardă cu foc pe cei nelegiuiți. Este și un om tandru, al rugăciunii smerite, al râvnei exemplare, după cum însuși mărturisește: „Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Savaot!”.

Pe muntele Carmel, la vremea jertfei de seară, se roagă stăruitor: „Doamne Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel! Auzi-mă Domne, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu ești singur Dumnezeu... . Că Tu le întorci inima la Tine!”.

Precum atunci și acum se roagă pentru cei ce-l cinstesc în Sfintele Biserici, căci el este acum un ales mijlocitor pentru toți care îngenunchează cu evlavie înaintea icoanei lui, precum noi o facem în Biserica noastră dreptmăritoare.

4. Sfântul Ilie lasă urmași.

În timp ce un car cu cai de foc îl răpea spre cer, Elisei, căruia Ilie îi lăsase cojocul, semn al alegerii spre slujire, striga uimit: „Părinte, părinte, carul lui Israel și călăreții lui!”. Cuvinte pe care noi, preoți și credincioși, urmași ai lui Ilie în măsura în care vom urma faptelor lui, înțelegem și mărturisim: „Doamne, Doamne, minunată-i scara care urcă spre cer! Fă-ne vrednici să pășim pe ea spre a veni aproape de Tine, precum Ilie proorocul a venit în carul cu cai de foc!”. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC PE LUNA IULIE

**Din încredințarea IPS
Mitropolit Nicolae voi
participa la Congresul
Arhiepiscopiei
Ortodoxe Române a
Statelor Unite ale
Americii :**

1 – 3 Iulie 2022, Troy, Michigan

**Sâmbătă, 2 Iulie 2022 și duminică, 3 Iulie 2022
nu vom avea slujbă la biserică**

Vineri 8 Iulie :

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sâmbătă 9 Iulie :

Sfânta Liturghie și Parastas 9.00 AM

Duminică 10 Iulie :

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.00 AM

Duminică 17 Iulie :

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Miercuri 20 Iulie : Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Duminică 24 Iulie :

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Vineri 29 Iulie :

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sâmbătă 30 Iulie :

Sfânta Liturghie și Parastas 9.00 AM

Duminică 31 Iulie :

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.00 AM